

VAN ESBROECK

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)  
2006. március 9.\*

A C-436/04. sz. ügyben,

az EU 35. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában,  
amelyet a Hof van Cassatie (Belgium) a Bírósághoz 2004. október 13-án érkezett,  
2004. október 5-i határozatával terjesztett elő a

**Leopold Henri Van Esbroeck**

ellen folytatott büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, R. Schintgen (előadó),  
R. Silva de Lapuerta, G. Arestis és J. Klučka bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,  
hivatalvezető: K. Sztranc tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. szeptember 22-i tárgyalásra,

\* Az eljárás nyelve: holland.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- L. H. van Esbroeck képviselőjében T. Vrebos advocaat,
- a cseh kormány képviselőjében T. Boček, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviselőjében H. G. Sevenster és C. M. Wissels, meghatalmazotti minőségben,
- az osztrák kormány képviselőjében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviselőjében T. Nowakowski, meghatalmazotti minőségben,
- a szlovák kormány képviselőjében R. Procházka, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében W. Bogensberger és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2005. október 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

### Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenben (Luxemburg) aláírt egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o., a továbbiakban: SMVE) értelmezésére irányul.
- 2 E kérdést a kábítószer-kereskedelem miatt L. H. Van Esbroeck ellen Belgiumban folyamatban lévő büntetőeljárásban terjesztették elő.

### Jogi háttér

#### *A schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény*

- 3 A schengeni vívmányoknak az Európai Unió keretébe történő beillesztéséről szóló, az Amszterdami Szerződéssel az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt jegyzőkönyv (a továbbiakban: jegyzőkönyv) 1. cikke értelmében az Európai Unió tizenhárom tagállama, köztük a Belga Királyság, felhatalmazást kap arra, hogy egymás között megerősített együttműködést hozzanak létre az e jegyzőkönyv mellékletében meghatározott, a schengeni vívmányok hatálya alá eső területeken.

- 4 Az így meghatározott schengeni vívmányok részét képezi többek között a Benelux Gazdasági Unió, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között Schengenben 1985. június 14-én aláírt megállapodás a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről (HL 2000. L 239., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 3. o., a továbbiakban: schengeni megállapodás), valamint az SMVE.
  
- 5 A jegyzőkönyv 2. cikke (1) bekezdése első albekezdésének értelmében az Amszterdami Szerződés hatálybalépésének napjától a schengeni vívmányokat azonnali hatállyal alkalmazni kell a jegyzőkönyv 1. cikkében említett tizenhárom tagállamra.
  
- 6 A jegyzőkönyv 2. cikke (1) bekezdése második albekezdésének második mondata végrehajtására az Európai Unió Tanácsa 1999. május 20-án elfogadta az Európai Közösséget létrehozó szerződés és az Európai Unióról szóló szerződés vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően a schengeni vívmányokat alkotó valamennyi rendelkezés, illetve határozat jogalapjának meghatározásáról szóló 1999/436/EK határozatot (HL L 176., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 152. o.). E határozat 2. cikkéből a határozat A. mellékletével összefüggésben kitűnik, hogy a Tanács az Európai Unióról szóló szerződésnek „A büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködésre vonatkozó rendelkezések” című VI. Címe alá tartozó EU 34. és EU 31. cikket, illetve az EU 34., EU 30. és EU 31. cikket. állapította meg az SMVE 54. és 71. cikke jogalapjának.
  
- 7 Az SMVE – „Rendőrség és biztonság” címet viselő III. Címének „A kétszeres büntetés tilalma (*ne bis in idem*) elvének alkalmazása” című 3. Fejezetében található – 54. cikke értelmében:

„Az ellen a személy ellen, akinek a cselekményét a Szerződő Felek egyikében jogerősen elbírálták, ugyanazon cselekmény alapján nem lehet egy másik Szerződő Fél területén büntetőeljárást indítani, amennyiben elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélet meghozatalának helye szerinti Szerződő Fél jogszabályainak értelmében azt többé nem lehet végrehajtani.”

- 8 Az SMVE – ugyanezen III. Címének „Kábítószeres” című 6. Fejezetében található – 71. cikke ekként rendelkezik:

„(1) Bármilyen típusú kábítószer és pszichotróp anyag, köztük a kannabisz közvetlen vagy közvetett értékesítése, valamint az ilyen termékek és anyagok értékesítés vagy kivitel céljából történő birtoklása tekintetében a Szerződő Felek kötelezettséget vállalnak arra, hogy az Egyesült Nemzetek hatályos egyezményeinek megfelelően meghozzák a kábítószeres és pszichotróp anyagok tiltott kereskedelmének megakadályozása és büntetése céljából szükséges intézkedéseket.

(2) A Szerződő Felek kötelezettséget vállalnak arra, hogy – a 74., 75. és 76. cikk vonatkozó rendelkezéseinek sérelme nélkül – közigazgatási és büntetőjogi intézkedésekkel megakadályozzák és büntetik a kábítószeres és pszichotróp anyagok, köztük a kannabisz tiltott kivitelét, valamint az ilyen termékek és anyagok értékesítését, beszerzését és átadását.

(3) A kábítószeres és pszichotróp anyagok, köztük a kannabisz tiltott behozatala elleni küzdelem érdekében a Szerződő Felek külső határaikon fokozzák a személyek, áruk és szállítóeszközök mozgásának ellenőrzését. Ezeket az intézkedéseket a 70. cikkben említett munkacsoport dolgozza ki. Ez a munkacsoport többek között megfontolja a belső határszolgálat alól felszabaduló határrendészeti és vámszemélyzet egy részének áthelyezését, valamint modern kábítószer-felderítő módszerek és kábítószerkereső kutyák alkalmazását.

(4) E cikk rendelkezéseinek betartása érdekében a Szerződő Felek különös figyelmet fordítanak a közismerten kábítószer-kereskedésre használt helyek célzott ellenőrzésére.

(5) A Szerződő Felek mindent megtesznek annak érdekében, hogy megakadályozzák és leküzdjék minden kábítószer és pszichotróp anyag, köztük a kannabisz iránti tiltott kereslet hátrányos következményeit. Az ennek érdekében szükséges intézkedések elfogadásáért az egyes Szerződő Felek felelősek.”

*Az Európai Unió Tanácsa, valamint az Izlandi Köztársaság és a Norvég Királyság között, e két államnak a schengeni vívmányok végrehajtására, alkalmazására és fejlesztésére irányuló társulásáról kötött megállapodás*

9 A jegyzőkönyv 6. cikkének első bekezdése alapján az Európai Unió Tanácsa, valamint az Izlandi Köztársaság és a Norvég Királyság 1999. május 18-án megállapodást kötött e két államnak a schengeni vívmányok végrehajtására, alkalmazására és fejlesztésére irányuló társulásáról (HL L 176., 36. o., a továbbiakban: megállapodás).

10 A schengeni vívmányok Dániában, Finnországban és Svédországban, valamint Izlandon és Norvégiában történő alkalmazásáról szóló, 2000. december 1-jei 2000/777/EK tanácsi határozat (HL L 309., 24. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 22. o.) 1. cikkének b) pontja a megállapodás 15. cikke (4) bekezdésének megfelelően kimondja, hogy megállapodás A. és B. mellékletében említett valamennyi rendelkezést 2001. március 25-től „Izlandra és Norvégiára egymás közötti és az Ausztriával, Belgiummal, Dániával, Finnországgal, Franciaországgal, Görögországgal, Hollandiával, Luxemburggal, Németországgal, Olaszországgal, Portugáliával, Spanyolországgal és Svédországgal fenntartott kapcsolataikban” alkalmazni kell. Az SMVE 54. és 71. cikke szerepel ezen A. mellékletben.

- 11 Ebből az következik, hogy az SMVE 54. és 71. cikkét 2001. március 25-től a Norvég Királyságnak a Belga Királysággal fenntartott kapcsolataiban alkalmazni kell.

*Az Egyesült Nemzetek kábítószerokról és pszichotróp anyagokról szóló egyezménye*

- 12 Az 1972. évi jegyzőkönyvvel módosított 1961. évi Egységes Kábítószer Egyezmény (a továbbiakban: Egységes Egyezmény) 36. cikke értelmében:

Büntető rendelkezések

- (1) a) Alkotmányos rendelkezéseinek figyelembevételével minden Fél meghozza azokat a rendelkezéseket, amelyek szándékos elkövetés esetén büntetendő cselekménynek nyilvánítják a kábítószereknek az Egyezmény rendelkezéseivel ellentétes módon, bármilyen címen történő termesztését, előállítását, gyártását, kivonását, készítését, tartását, felajánlását, értékesítésre történő felkínálását, forgalmazását, megvásárlását, eladását, szállítását – bármilyen szállítási feltételekkel kerüljön is rá sor –, a vele végzett közvetítói tevékenységet, feladását, tranzitszállítását, fuvarozását, behozatalát és kivitelét és minden egyéb olyan tevékenységet, ami a Fél megítélése szerint ellentétben állhat az Egyezmény rendelkezéseivel, valamint azokat, amelyek e súlyos bűncselekményeknek megfelelő szankciókat, nevezetesen szabadságvesztést vagy más szabadságelvonással járó joghátrányt vonnak maguk után.

b) [...]

(2) A Felek alkotmányos rendelkezései, továbbá jogrendszerük és nemzeti joguk keretei között

- a) i. az (1) bekezdésben felsorolt bűncselekmények mindegyike külön cselekménynek tekintendő, ha azokat más-más országban követték el;

[...]"

- <sup>13</sup> A pszichotróp anyagokról szóló 1971. évi egyezmény (a továbbiakban: 1971. évi egyezmény) 22. cikke az Egységes Egyezmény 36. cikke (2) bekezdése a) pontjának i. alpontjával lényegében egyező rendelkezést tartalmaz.

### **Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

- <sup>14</sup> L. H. Van Esbroeck belga állampolgárt a bergeni (Norvégia) helyi bíróság 2000. október 2-i ítéletével öt év szabadságvesztésre ítélte kábítószer (amfetamin, hasis, MDMA és diazepam) Norvégiába 1999. június 1-jén történt tiltott bevitele miatt. A kiszabott büntetés egy részének letöltése után L. H. Van Esbroeckot feltételes szabadságra bocsátották, és átkísérték Belgiumba.

- 15 Belgiumban L. H. Van Esbroeck ellen 2002. november 27-én eljárás indult, és a Correctionele Rechtbank te Antwerpen (Belgium) 2003. március 19-én egy év szabadságvesztésre ítélte többek között a fent említett kábítószeres Belgiumból 1999. május 31-én történt tiltott kivitele miatt. Ezt az ítéletet a Hof van Beroep te Antwerpen 2004. január 9-i ítéletével helybenhagyta. E két bíróság az Egységes Egyezmény 36. cikke (2) bekezdésének a) pontját alkalmazta, amelynek értelmében az e cikk (1) bekezdésében felsorolt bűncselekmények mindegyike külön cselekménynek tekintendő, ha azokat más-más országban követték el.
- 16 Ezen ítélet ellen az érintett – az SMVE 54. cikkében kimondott *ne bis in idem* elvének megsértésére hivatkozva – rendkívüli jogorvoslattal élt.
- 17 Ebben a helyzetben a Hof van Cassatie eljárását felfüggesztette, és előzetes döntéshozatalra a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Az [SMVE] 54. cikkét akként kell-e értelmezni, hogy azt belga bíróság alkalmazhatja olyan személy tekintetében, aki ellen Belgiumban 2001. március 25. után büntetőeljárás van folyamatban ugyanazon cselekmények miatt, amelyek miatt őt norvég büntetőbíróság 2000. október 2-án elítélte, és a kiszabott büntetést vagy intézkedést már végrehajtották, miközben [a megállapodás] 2. cikkének (1) bekezdése szerint [az SMVE] 54. cikkének rendelkezéseit Norvégiának csak 2001. március 25-től kell végrehajtania és alkalmaznia?

Amennyiben az első kérdésre adott válasz igenlő:

- 2) Az [SMVE] 54. cikkét az egyezmény 71. cikkével összefüggésben akként kell-e értelmezni, hogy bármely kábítószer és pszichotróp anyag – a kannabiszt is ideértve – kivitel és behozatal céljából való birtoklásának bűncselekményét, amelyet mint kivitelt vagy behozatalt büntetnek az [SMVE-t] aláíró vagy a schengeni vívmányokat végrehajtó és alkalmazó egyes országokban, az említett 54. cikk szerinti »ugyanazon cselekményeknek« kell tekinteni?”

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről**

#### *Az első kérdésről*

- 18 Első kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy alkalmazandó-e az SMVE 54. cikkében írt *ne bis in idem* elve valamely részes államban olyan tényállás alapján indított büntetőeljárásban, amely miatt az érintettet más részes államban már elítélték, ám az ítélet meghozatalakor az SMVE ez utóbbi államban még nem volt hatályos.

- 19 E tekintetben egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy a schengeni vívmányok Belgiumban 1999. május 1. óta, Norvégiában pedig 2001. március 25. óta vannak hatályban. Az L. H. Van Esbroeck terhére rótt cselekményt 1999. május 31-én és június 1-jén követték el. Az érintettet Norvégiában 2000. október 2-án tiltott anyagok jogsértő behozatala miatt, Belgiumban pedig ugyanezen termékek tiltott kivitele miatt ítélték el.

- 20 Másrészt megállapítandó, hogy a schengeni vívmányok semmiféle rendelkezést nem tartalmaznak az SMVE 54. cikkének hatálybalépéséről, sem az időbeli hatályáról.
- 21 Harmadrészt fontos emlékeztetni arra, amire az Európai Közösségek Bizottsága is – helyesen – rámutat, hogy a *ne bis in idem* elve alkalmazásának problémája akkor vetődik fel, ha ugyanazon személy ellen más részes államban újabb büntetőeljárást indítanak.
- 22 Így tehát, mivel ebben az újabb eljárásban köteles a hatáskörrel rendelkező eljáró hatóság ezen elv alkalmazása valamennyi feltételének meglétét vizsgálni, az SMVE 54. cikkének a második eljárást lefolytató hatóság általi alkalmazásához az szükséges, hogy az SMVE ebben az időpontban hatályos legyen a második részes államban.
- 23 Következésképpen nincsen jelentősége annak, hogy az SMVE akkor még nem kötelezte az első részes államot, amikor az érintett cselekményét ott ezen 54. cikk értelmében jogerősen elbírálták.
- 24 Ezért az első kérdésre adandó válasz az, hogy az SMVE 54. cikkében írt *ne bis in idem* elve alkalmazandó valamely részes államban olyan tényállás alapján indított büntetőeljárásban, amely miatt az érintettet más részes államban már elítélték, ám az ítélet meghozatalakor az SMVE ez utóbbi államban még nem volt hatályos, amennyiben az SMVE a *ne bis in idem* elve alkalmazási feltételei meglétének az újabb eljárást lefolytató hatóság általi vizsgálatakor a kérdéses részes államokban hatályban van.

*A második kérdéstről*

- 25 Második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, mely szempont az irányadó az SMVE 54. cikkében szereplő „ugyanazon cselekmény” fogalmának alkalmazásakor, közelebbről pedig arra, hogy e fogalom körébe tartozik-e az ugyanazon kábítószeres valamely részes állam területéről való kivitelében és más részes állam területére való bevitelében megnyilvánuló tiltott magatartás, amely miatt mindkét érintett államban büntetőeljárás indult.
- 26 E tekintetben a cseh kormány előadta, hogy a cselekmények azonossága a jogi minősítés és a védett jogi tárgy azonosságát feltételezi.
- 27 Azonban egyfelől az SMVE 54. cikkének „ugyanazon cselekmény” szóhasználatából kitűnik, hogy e rendelkezés magára a kérdéses történeti tényállásra vonatkozik, tekintet nélkül annak jogi minősítésére.
- 28 Megállapítandó az is, hogy e cikk szóhasználatát eltér a *ne bis in idem* elvéről szóló más nemzetközi jogi okmányokra jellemző megfogalmazástól. Az SMVE 54. cikkétől eltérően ugyanis a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 14. cikkének (7) bekezdése és az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 7. kiegészítő jegyzőkönyvének 4. cikke egyaránt a „bűncselekmény” fogalmát használja, ami azt jelenti, hogy az ezen okmányok szerinti *ne bis in idem* elve alkalmazási feltételei között jelentőséggel bír a cselekmény jogi minősítése.

- 29 Másfelől fontos emlékeztetni arra, amit a Bíróság a C-187/01. és C-385/01. sz., Gözütok és Brügge ügyekben 2003. február 11-én hozott ítéletében (EBHT 2003., I-1345. o.) mondott ki, hogy sem az Európai Unióról szóló szerződés büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködésről szóló VI. címének (így az SMVE 54–58. cikkének jogi alapjaként megjelölt 34. és 31. cikkének), sem a schengeni megállapodásnak, sem pedig az SMVE-nek nincs egyetlen olyan rendelkezése sem, amely az SMVE 54. cikkének alkalmazását harmonizációtól – vagy akár csak a tagállamok büntetőjogi szabályainak közelítésétől – tenné függővé.
- 30 Az SMVE 54. cikkében írt *ne bis in idem* elve szükségképpen feltételezi a részes államok egymás büntető igazságszolgáltatási rendszerébe vetett bizalmának meglétét és azt, hogy minden részes állam elismeri a más részes államban hatályos büntetőjog alkalmazását, még akkor is, ha saját nemzeti jogának alkalmazása eltérő eredményre vezetne (a fent hivatkozott Gözütok és Brügge ügyekben hozott ítélet 33. pontja).
- 31 Ebből az következik, hogy ugyanazon tényállás két tagállamban esetlegesen eltérő jogi minősítése nem gátolhatja az SMVE 54. cikkének alkalmazását.
- 32 Ugyanezért a védett jogi tárgy azonosságának feltétele sem fogadható el, mivel a jogi tárgy az egyes részes államokban különböző lehet.

- 33 E megállapításokat alátámasztja az SMVE 54. cikkének célja is, azaz annak elkerülése, hogy bárki ellen a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása következtében ugyanazon cselekmény alapján több tagállamban is büntetőeljárást lehessen indítani (a fent hivatkozott Gözütok és Brügge ügyekben hozott ítélet 38. pontja, valamint a C-469/03. sz. Miraglia-ügyben 2005. március 1-jén hozott ítélet [EBHT 2005., I-2009. o.] 32. pontja).
- 34 Mint azt a főtanácsnok indítványának 45. pontjában előadja, a szabad mozgáshoz való jog gyakorlását hatékonyan csak az biztosítja, ha egy cselekmény elkövetője tudhatja, hogy miután valamely tagállamban elítélték és büntetését végrehajtották, illetve esetlegesen jogerősen felmentették, anélkül mozoghat a schengeni térségben, hogy más tagállamban büntetőeljárástól kellene tartania amiatt, hogy e cselekmény ez utóbbi állam joga szerint más bűncselekménynek minősül.
- 35 Márpedig a nemzeti büntető jogszabályok harmonizációjának hiányában a cselekmény jogi minősítésén vagy a védett jogi tárgyon alapuló szempont annyiféle akadályt jelentené a schengeni térségben való szabad mozgásnak, amennyi a részes állami büntetőjogrendszerek száma.
- 36 Így az SMVE 54. cikke alkalmazásának egyedüli jelentőséggel bíró szempontja a történeti tényállásnak, azaz az egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő konkrét körülmények együttesének az azonossága.

- 37 Közelebbről az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetről szólva, megállapítandó, hogy e helyzet fő szabályként minősülhet természetüknél fogva egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő körülmények együttesének.
- 38 Azonban ennek végérvényes mérlegelése, mint azt a holland kormány – helyesen – állítja, a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok feladata, amelyeknek arról kell határozniuk, hogy a történeti tényállás egymáshoz időben, térben és tárgyak szerint elválaszthatatlanul kötődő cselekmények együttesének minősül-e.
- 39 A szlovák kormány állításával ellentétben ezt az értelmezést nem vonja kétségbe az SMVE 71. cikke, amely a részes államok számára a kábítószeres tiltott kereskedelme elleni küzdelem érdekében szükséges intézkedések elfogadását írja elő.
- 40 Mint azt a holland kormány – helyesen – állítja, az SMVE nem állapít meg fontossági sorrendet a különböző rendelkezések között, valamint az SMVE 71. cikkének egyetlen olyan eleme sincsen, amely a schengeni térségben korlátozná az SMVE – az ítélkezési gyakorlatban a közösségi jog alapelveinek elismert *ne bis in idem* elvét kimondó – 54. cikkének hatályát (lásd ilyen értelemben a C-238/99. P., C-244/99. P., C-245/99. P., C-247/99. P., C-250/99. P.–C-252/99. P. és C-254/99. P. sz., Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ügyekben 2002. október 15-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-8375. o.] 59. pontját).
- 41 Ebből az következik, hogy az SMVE 71. cikkében az Egyesült Nemzetek hatályos egyezményeire tett utalás nem tekinthető az SMVE – csupán az ugyanazon személy ellen ugyanazon tényállás miatt több büntetőeljárás indítását akadályozó, ám a

schengeni térségben a büntetőjogi fenyegetés megszűnését nem eredményező – 54. cikkében kimondott *ne bis in idem* elve korlátjának.

42 E megfontolások alapján a második kérdésre adandó válasz az, hogy az SMVE 54. cikkét akként kell értelmezni, hogy:

- a történeti tényállásnak, azaz az egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő körülmények együttesének az azonossága minősül irányadó szempontnak e cikk alkalmazásakor, függetlenül e tényállás jogi minősítésétől és a védett jogi tárgytól;
- az ugyanazon kábítószereknek az SMVE valamely részes államából való kivitelében és más részes állam területére való bevitelében megnyilvánuló büntetendő és büntetőeljárás alapját képező cselekmény fő szabály szerint az ezen 54. cikk értelmében vett „ugyanazon cselekménynek” minősül, ám ennek végérvényes mérlegelése a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok feladata.

## A költségekről

43 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenen aláírt egyezmény 54. cikkében írt *ne bis in idem* elve alkalmazandó valamely részes államban olyan tényállás alapján indított büntetőeljárásban, amely miatt az érintettet más részes államban már elítélték, ám az ítélet meghozatalakor ezen egyezmény ez utóbbi államban még nem volt hatályos, amennyiben ezen egyezmény a *ne bis in idem* elve alkalmazási feltételei meglétének az újabb eljárást lefolytató hatóság általi vizsgálatkor a kérdéses részes államokban hatályban van.

2) Ugyanezen egyezmény 54. cikkét akként kell értelmezni, hogy:

- a történeti tényállásnak, azaz az egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő körülmények együttesének az azonossága minősül irányadó szempontnak e cikk alkalmazásakor, függetlenül e tényállás jogi minősítésétől és a védett jogi tárgytól;
- az ugyanazon kábítószernek ezen egyezmény valamely részes államából való kivitelében és más részes állam területére való bevitelében

**megnyilvánuló büntetendő és büntetőeljárás alapját képező cselekmény fő szabály szerint az ezen 54. cikk értelmében vett „ugyanazon cselekménynek” minősül, ám ennek végérvényes mérlegelése a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok feladata.**

Aláírások